Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA RIMVĪDA NORKUS [*RIMVYDAS NORKUS*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 2. oktobrī[1]

Lieta C-516/24 [*Winderwill*][i]

BC, kuru pārstāv viņa likumiskā pārstāve,
pret
LG

(*Amtsgericht Schleswig* (Šlēsvigas pirmās instances tiesa, Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija – Prasības celšana tiesā – Pieteikuma par juridisko palīdzību iesniegšana saistībā ar prasību par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā – Prasības par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā vēlāka iesniegšana citas dalībvalsts tiesā

1. Atbilstošās tiesību normas saistībā ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir ietvertas Regulā (EK) Nr. 4/2009[2] par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un sadarbību uzturlīdzekļu lietās. Izskatāmās lietas tiesiskajā un faktiskajā kontekstā ar iesniedzējtiesas jautājumu Tiesa tiks aicināta pievērsties jēdziena – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – interpretācijai šīs regulas 9. panta a) punkta izpratnē. It īpaši Tiesai būs jāspriež par to, vai pieteikums par juridisko palīdzību[3], ko iesniedzis uzturlīdzekļu kreditors, lai pret šo parādnieku vērstos tiesā, var ietilpt šajā jēdzienā.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Starptautiskās tiesības

2. Saskaņā ar Hāgas protokola[4] 3. panta 1. punktu:

"Uzturēšanas saistības reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā ir kreditora pastāvīgā dzīvesvieta, ja vien šajā protokolā nav noteikts citādi."

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[i] Šīs lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

[2] Padomes Regula (2008. gada 18. decembris) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un sadarbību uzturēšanas saistību lietās (OV 2009, L 7, 1. lpp., un labojumi – OV 2011, L 131, 26. lpp., un OV 2013, L 8, 19. lpp.).

[3] Šajos secinājumos jēdziena "juridiskā palīdzība" lietojums ietver arī palīdzību tiesāšanās izdevumu segšanai atbilstoši attiecīgajām valsts tiesību normām, uz kuru iesniedzējtiesa atsaucas lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[4] Šis protokols ir ietverts Padomes Lēmuma 2009/941/EK (2009. gada 30. novembris) par to, lai Eiropas Kopiena noslēgtu Hāgas 2007. gada 23. novembra Protokolu par uzturēšanas saistībām piemērojamiem tiesību aktiem (OV 2009, L 331, 17. lpp.; turpmāk tekstā – "Hāgas 2007. gada protokols"), pielikumā.

3. Šā protokola 4. pantā ir paredzēti īpaši noteikumi par labu dažiem uzturlīdzekļu kreditoriem, kuri piemērojami it īpaši attiecībā uz vecāku uzturēšanas saistībām pret saviem bērniem. Šā panta 3. punktā ir noteikts:

"Neskarot 3. pantu, ja kreditors ir iesniedzis prasību tās valsts kompetentajā iestādē, kurā ir parādnieka pastāvīgā dzīvesvieta, piemēro tiesas atrašanās valsts tiesību aktus. Tomēr, ja kreditors, pamatojoties uz šiem tiesību aktiem, nevar iegūt uzturēšanas līdzekļus no parādnieka, piemēro tās valsts tiesību aktus, kurā ir kreditora pastāvīgā dzīvesvieta."

B. Savienības tiesības

Regula Nr. 4/2009

4. Regulas Nr. 4/2009 1. apsvērumā norādīts, ka Savienības likumdevējs šo regulu ir pieņēmis, lai sasniegtu mērķi uzturēt un attīstīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kurā ir nodrošināta personu brīva pārvietošanās.

5. Saskaņā ar šīs regulas 9. apsvērumu tās mērķis ir atvieglot tāda nolēmuma iegūšanu attiecībā uz uzturlīdzekļu parādsaistībām, kas būtu automātiski izpildāms kādā citā dalībvalstī bez turpmākām formalitātēm.

6. Atbilstoši šīs regulas 36. apsvērumam un V nodaļai "Tiesu (iestāžu) pieejamība" minētās regulas mērķis ir izveidot īpašu juridiskās palīdzības sistēmu uzturēšanas saistību lietās, kas paredz pilnīgu tādu tiesvedības izmaksu segšanu, kuras ir saistītas ar uzturēšanas saistībām bērniem, kas jaunāki par 21 gadu, kas ir uzsākta ar centrālo iestāžu starpniecību.

7. Šīs regulas 44. apsvērumā norādīts, ka tās mērķis ir grozīt Regulu (EK) Nr. 44/2001 [5], aizstājot minētās regulas noteikumus, kuri piemērojami uzturēšanas saistībām.

8. Regulas Nr. 4/2009 3. pants noteic:

"Dalībvalstīs uzturēšanas saistību lietās jurisdikcija ir:

a) atbildētāja pastāvīgās dzīvesvietas tiesai vai

b) kreditora pastāvīgās dzīvesvietas tiesai, vai

[..]."

9. Šīs regulas 9. panta "Prasības celšana tiesā" a) punktā noteikts:

"Šajā iedaļā uzskata, ka prasība ir celta tiesā:

a) laikā, kad dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments ir iesniegts tiesā, ar nosacījumu, ka prasītājs pēc tam ir veicis pasākumus, kas viņam bija jāveic, lai nodrošinātu paziņošanu atbildētājam, [..]."

[5] Padomes Regula (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.).

10. Saskaņā ar minētās regulas 12. pantu "*Lis pendens*":

"1. Ja prasības ar vienu un to pašu pamatu un priekšmetu un starp tām pašām pusēm ir celtas dažādu dalībvalstu tiesās, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, pēc savas iniciatīvas aptur tiesvedību, līdz tiek konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā ir celta prasība.

2. Ja ir konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā ir celta prasība, visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā ir celta prasība, atsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai minētajai tiesai."

11. Atbilstoši šīs pašas regulas 15. pantam:

"Uzturēšanas saistībām piemērojamos tiesību aktus nosaka saskaņā ar [Hāgas 2007. gada protokolu] dalībvalstīs, kurām attiecīgais instruments ir saistošs."

C. Vācijas tiesības

1. FamFG

12. *Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit* (Likums par tiesvedību ģimenes lietās un brīvprātīgās tiesvedības lietās; turpmāk tekstā – "*FamFG*") 76. panta 1. punktā ir noteikts:

"Civilprocesa kodeksa noteikumi par palīdzību tiesāšanās izdevumu segšanai *mutatis mutandis* piemērojami attiecībā uz palīdzības [*FamFG* paredzētās juridiskās palīdzības] piešķiršanu, ja vien turpmāk nav noteikts citādi."

13. *FamFG* 77. panta 1. punktā ir noteikts:

"Pirms [juridiskās] palīdzības piešķiršanas tiesa var dot iespēju citām iesaistītajām personām iesniegt savus apsvērumus. Tiesvedībā, pamatojoties uz prasības pieteikumu, atbildētājam ir jābūt iespējai paust nostāju par to, vai tas uzskata, ka juridiskās palīdzības piešķiršanas nosacījumi ir izpildīti, izņemot gadījumus, kad tas īpašu iemeslu dēļ šķiet nepiemēroti."

14. *FamFG* 113. panta 1. punktā ir noteikts:

"Laulības un ģimenes lietās [..] Civilprocesa kodeksa vispārīgie un īpašie noteikumi par tiesās ierosinātajām tiesvedībām piemērojami *mutatis mutandis*."

2. ZPO

15. *Zivilprozessordnung* (Civilprocesa kodekss; turpmāk tekstā – "*ZPO*") 114. panta 1. punktā ir noteikts:

"Lietas dalībnieks, kas personiskā un ekonomiskā stāvokļa dēļ nevar samaksāt tiesvedības izdevumus vai var tos samaksāt tikai daļēji vai pa daļām, pamatojoties uz pieteikumu, saņem juridisko palīdzību, ja paredzētā prasība vai aizstāvība tiesā var būt pietiekami sekmīga un tā nav kaitnieciska. Pārrobežu juridiskajai palīdzībai Eiropas Savienībā papildus ir piemērojams 1076.–1078. pants."

16. *ZPO* 117. pantā noteikts:

"1. Pieteikums par juridisko palīdzību jāiesniedz tiesā, kurā celta prasība; šo pieteikumu var iesniegt ar paziņojumu kancelejā. Pieteikumā jāizklāsta strīda elementi un jānorāda pierādīšanas līdzekļi. [..]

2. Pieteikumam jāpievieno lietas dalībnieka paziņojums par tā personisko un ekonomisko stāvokli (ģimenes stāvoklis, profesija, īpašums, ienākumi un apgrūtinājumi), kā arī attiecīgi pierādījumi. [..] Paziņojumu un apliecinošos dokumentus pretējai pusei var paziņot tikai ar lietas dalībnieka piekrišanu, izņemot gadījumus, kad saskaņā ar civiltiesībām pretējai pusei ir tiesības uz informāciju par pieteikuma iesniedzēja ienākumiem un īpašumu. Pieteikuma iesniedzējam jābūt iespējai iesniegt savus apsvērumus, pirms viņa paziņojums tiek pārsūtīts pretējai pusei. Viņu informē par viņa paziņojuma pārsūtīšanu.

3. Lai vienkāršotu un vienādotu procedūru, Federālā tieslietu ministrija, saņemot *Bundesrat* [Federālās padomes] piekrišanu, ir pilnvarota ar noteikumiem ieviest paziņojuma veidlapas. [..]

4. Ja ir ieviestas paziņojuma, kas minēts 2. punktā, veidlapas, lietas dalībniekam tās ir jāizmanto. [..]".

17. *ZPO* 118. panta 1. punktā ir noteikts:

"Pretējai pusei ir jābūt iespējai paust nostāju par to, vai tā uzskata, ka nosacījumi, lai varētu piešķirt juridisko palīdzību, ir izpildīti, izņemot gadījumus, kad tas īpašu iemeslu dēļ šķiet nepiemēroti. Šādu nostāju var paust, iesniedzot paziņojumu kancelejā. Tiesa var uzaicināt puses uz tiesas sēdi, ja ir iespējams panākt vienošanos; izlīgums tiesai jānostiprina tiesā rakstveidā. Izdevumus, kas radušies pretējai pusei, neatlīdzina. Izdevumus, kas radušies saistībā ar liecinieku vai ekspertu nopratināšanu saskaņā ar 2. punkta trešo teikumu, kā tiesāšanās izdevumus sedz lietas dalībnieks, kuram ir piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. 128.a pants *mutatis mutandis* piemērojams tiesas sēdei, kas notiek saskaņā ar trešo teikumu."

18. *ZPO* 167. pantā " atpakaļejošais spēks" ir noteikts:

"Ja izsniegšanas mērķis ir ievērot termiņu vai atjaunot vai apturēt noilguma termiņu saskaņā ar [*Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss)] 204. pantu, šīs sekas iestājas jau pieteikuma vai paziņojuma saņemšanas brīdī, ja izsniegšana notiek neilgi pēc tam."

19. *ZPO* 261. pantā noteikts:

"(1) Prasības celšana rada *lis pendens* situāciju.

[..]

(3) *Lis pendens* sekas ir šādas:

1. *lis pendens* laikā neviens no lietas dalībniekiem nedrīkst ar šo strīdu vērsties citā tiesā;

[..]."

3. BGB

20. *Bürgerliches Gesetzbuch* (Vācijas Civilkodekss; turpmāk tekstā – "*BGB*") 204. panta ("Noilguma termiņa apturēšana, ceļot prasību") 1. punkta 14. apakšpunktā noteikts:

"1) Noilguma termiņš tiek apturēts

[..]

ar pirmā pieteikuma par [juridiskās palīdzības] piešķiršanu; ja pieteikums tiek izsniegts neilgi pēc tā iesniegšanas, noilguma termiņš tiek apturēts no tā iesniegšanas brīža".

II. Pamatlietas fakti, prejudiciālais jautājums un tiesvedība Tiesā

21. Prasītājs pamatlietā BC ir atbildētāja pamatlietā LG dēls. BC pastāvīgā dzīvesvieta ir Zviedrijā, savukārt LG dzīvo Vācijā.

22. BC 2021. gada 17. decembrī *Amtsgericht Schleswig* (Šlēsvigas pirmās instances tiesa, Vācija), kas ir iesniedzējtiesa, iesniedza pieteikumu par juridisko palīdzību saistībā ar prasību par grozījumiem bērna uzturlīdzekļu lietā. BC tam pievienoja prasības par grozījumiem projektu, vienlaikus precizējot, ka tā tikšot iesniegta juridiskās palīdzības piešķiršanas gadījumā.

23. 2022. gada 28. janvārī, proti, pirms iesniedzējtiesa bija lēmusi par pieteikumu par juridisko palīdzību, LG cēla prasību par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā attiecībā uz BC *Eskilstuna tingsrätt* (Eskilstūnas pirmās instances tiesa, Zviedrija).

24. Ar 2022. gada 29. marta rīkojumu iesniedzējtiesa atteicās piešķirt BC juridisko palīdzību, pamatojoties uz to, ka tai nav starptautiskās jurisdikcijas. Pēc BC pārsūdzības *Schleswig-Holsteinisches Oberlandesgericht* (Šlēsvigas-Holšteinas federālās zemes Augstākā tiesa, Vācija) ar 2022. gada 27. maija rīkojumu atcēla iesniedzējtiesas izdoto rīkojumu un piešķīra BC juridisko palīdzību.

25. Pēc tam BC iesniedzējtiesā cēla prasību par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā, kas LG tika izsniegta 2022. gada 21. jūlijā.

26. Pa to laiku grozīšanas prasība, ko LG bija cēlis *Eskilstuna tingsrätt* (Eskilstūnas pirmās instances tiesa), tika noraidīta starptautiskās jurisdikcijas neesamības dēļ. *Högsta domstolen* (Augstākā tiesa, Zviedrija) atcēla šo nolēmumu un nodeva lietu atpakaļ pirmās instances tiesai. Ar 2024. gada 6. maija rīkojumu šī tiesa apturēja tiesvedību saskaņā ar Regulas Nr. 4/2009 12. panta 1. punktu.

27. Iesniedzējtiesa uzskata, ka ir jānosaka tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā celta prasība, Regulas Nr. 4/2009 12. panta izpratnē. Attiecībā uz pieteikumu par juridisko palīdzību šī tiesa jautā par iespēju to uzskatīt par dokumentu, kurš ir līdzvērtīgs dokumentam, ar ko celta prasība, minētās regulas 9. panta a) punkta izpratnē, lai pārbaudītu savu jurisdikciju. Tā kā Tiesa vēl nav izskatījusi šo jautājumu, minētā tiesa uzskata, ka tikai Regulas Nr. 4/2009 vienveidīga interpretācija ļautu nodrošināt pietiekamu tiesisko drošību.

28. Šādos apstākļos *Amtsgericht Schleswig* (Šlēsvigas pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai pieteikums par juridisko palīdzību, kuram pieteikums par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā ir pievienots tikai kā projekts, kas formāli jāiesniedz juridiskās palīdzības piešķiršanas gadījumā, ir "līdzvērtīgs dokuments" [Regulas Nr. 4/2009] 9. panta a) punkta izpratnē, lai valsts tiesā būtu celta prasība un noteikta šīs tiesas jurisdikcija?"

29. Iesniedzējtiesas nolēmums, kas pieņemts 2024. gada 22. jūlijā, Tiesas kancelejā tika saņemts 2024. gada 24. jūlijā. Rakstveida apsvērumus iesniedza prasītājs un atbildētājs pamatlietā, Vācijas un Čehijas valdības, kā arī Eiropas Komisija. Tiesas sēde notika 2025. gada 18. jūnijā, kurā Komisija un Vācijas valdība sniedza mutvārdu apsvērumus.

III. Juridiskā analīze

A. Par atziņām, kas gūstamas no Tiesas judikatūras par jēdzienu "dokuments, ar ko celta prasība" vai "līdzvērtīgs dokuments" citu juridisko instrumentu kontekstā

30. Iesākumā jānorāda – tā kā izskatāmajā lietā Tiesai ir jāinterpretē jēdziens – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" –, kurš ietverts Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punktā, jāvaicā, vai domu pavedienus vai pat atbildes elementus var rast, ņemot vērā līdzīgus instrumentus un to interpretāciju, ko veikusi Tiesa. Proti, jēdziens "dokuments, ar ko celta prasība" un it īpaši jēdziens "līdzvērtīgs dokuments" ir transversāli jēdzieni, kas atrodami vairākās starptautiskās konvencijās un citos juridiskos instrumentos, kuri attiecas uz jurisdikciju civillietās. Tādējādi Tiesa jau ir interpretējusi šos jēdzienus, ļaujot ieskicēt to aprises tādu starptautisko konvenciju un juridisko instrumentu kontekstos, kuru atgādinājums man šķiet nepieciešams pirms prejudiciālā jautājuma, kas uzdots Tiesai izskatāmajā lietā, izskatīšanas.

31. Šajā ziņā jānorāda, ka pirmajos spriedumos par šā jēdziena interpretāciju saistībā ar 1968. gada 27. septembra Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (turpmāk tekstā – "Briseles konvencija")[6] Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka jēdziens "dokuments, ar ko celta prasība" vai "līdzvērtīgs dokuments" apzīmē dokumentu vai dokumentus, kuri, izsniegti atbildētājam pareizi un laikus, ļauj tam izmantot savas tiesības, pirms ir pasludināts izpildāms spriedums izcelsmes valstī[7].

32. Pamatojoties uz šo definīciju, Tiesa par "dokumentu, ar ko celta prasība" ir atzinusi Vācijas tiesībās paredzēto maksājuma rīkojumu (*Zahlungsbefehl*), kura paziņošana ļauj pieteikuma iesniedzējam – gadījumā, ja nav izvirzīti iebildumi, – iegūt izpildāmu lēmumu[8], kā arī Itālijas tiesībās paredzēto maksājuma rīkojumu (*decreto ingiuntivo*), kas paziņots kopā ar prasības pieteikumu[9].

[6] 1968. gada 27. septembrī Briselē parakstītā Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar turpmākām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai. Šajā ziņā atgādināšu, ka ar Regulu Nr. 4/2009, par kuras interpretāciju jautā iesniedzējtiesa, kā izriet no tās 68. panta 1. punkta un 75. panta 2. punkta, uzturēšanas saistību jomā tika aizstāta Regula Nr. 44/2001, ar kuru savukārt dalībvalstu starpā bija aizstāta Briseles konvencija.

[7] Spriedums, 1995. gada 13. jūlijs, *Hengst Import* (C-474/93, turpmāk tekstā – "*Hengst Import*", EU:C:1995:243, 19. punkts).

[8] Spriedums, 1981. gada 16. jūnijs, *Klomps* (166/80, EU:C:1981:137, 9. punkts).

[9] Spriedums *Hengst Import*, 20. un 21. punkts.

33. Tiesa ir uzskatījusi, ka savukārt jēdzienā "dokuments, ar ko celta prasība" neietilpst Vācijas tiesībās paredzētais izpildes rīkojums (*Vollstreckungsbefehl*), kas pats par sevi ir izpildāms un tiek izdots pēc maksājuma rīkojuma paziņošanas [10].

34. Pamatojoties uz atziņām, kuras izriet no iepriekš minētās judikatūras, joprojām saistībā ar maksājuma rīkojuma tiesvedībām Tiesa attiecībā uz Lugāno II konvenciju [11] ir nospriedusi, ka gadījumā, kad norisinās divas secīgas procedūras, kuras ļauj iegūt izpildāmu nolēmumu attiecībā uz vienu un to pašu saistību, pirmās procedūras sākšana var tikt uzskatīta par "dokumentu, ar ko celta prasība" vienīgi tad, ja abas procedūras ir funkcionāli vienotas [12].

35. Šajā ziņā jāuzsver, ka iepriekš minētais funkcionālās vienotības kritērijs atbilst citiem piemēriem judikatūrā par jēdziena "dokuments, ar ko celta prasība" vai "līdzvērtīgs dokuments" interpretāciju, it īpaši spriedumā *Schlömp* [13], kurš arī attiecas uz Lugāno II konvencijas [14] interpretāciju.

36. Ar šo spriedumu Tiesa ir ne tikai nostiprinājusi funkcionālo pieeju, lai būtībā uzskatītu, ka datums, kurā tikusi uzsākta obligāta samierināšanas procedūra saskaņā ar Šveices tiesību normām izveidotā samierināšanas iestādē, ir uzskatāms par datumu, kurā prasība ir celta "tiesā". Tā ir arī uzsvērusi, ka, ņemot vērā paralēlismu, kas pastāv starp mehānismiem *lis pendens* gadījumu izšķiršanai, kuri ieviesti ar Lugāno II konvenciju un it īpaši ar Regulu Nr. 44/2001 [15], un ņemot vērā mērķi vienveidīgi interpretēt līdzvērtīgus šīs konvencijas un minētās regulas noteikumus, *lis pendens* situācijai ir objektīvs un automātisks raksturs un tā balstās uz hronoloģisko secību, kādā prasības ir celtas tiesās [16], tāpat kā tas ir norādīts citā svarīgā spriedumā šajā jautājumā, proti, spriedumā *HanseYachts* [17].

37. Pēdējā minētajā spriedumā Tiesai bija jāspriež par jautājumu, vai *lis pendens* gadījumā dokuments, ar kuru tiek īstenota procedūra, lai panāktu pierādījumu savākšanas pasākuma noteikšanu pirms tiesvedības uzsākšanas, ir "dokuments, ar ko celta prasība" vai "līdzvērtīgs dokuments", vai arī šī kvalifikācija attiecas tikai uz dokumentu, uz kura pamata tikusi ierosināta tiesvedība [18], proti, tiesvedība, kurā lieta tiek izskatīta "pēc būtības" [19].

[10] Spriedums, 1981. gada 16. jūnijs, *Klomps* (166/80, EU:C:1981:137, 9. punkts).

[11] Konvencija par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kura parakstīta Lugāno 2007. gada 30. oktobrī un kura Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes Lēmumu 2009/430/EK (2008. gada 27. novembris) (OV 2009, L 147, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Lugāno II konvencija").

[12] Skat. spriedumu, 2023. gada 30. marts, PT (Šveices tiesībās paredzētais maksājuma rīkojums), C-343/22, EU:C:2023:276, 35. punkts.

[13] Spriedums, 2017. gada 20. decembris, C-467/16, EU:C:2017:993 (turpmāk tekstā – "spriedums *Schlömp*").

[14] Lugāno II konvencijas 9. iedaļā "*Lis pendens* un saistītas prasības" ir iekļauts 27. pants. Minētā panta 2. punktā ir noteikts, ka *lis pendens* gadījumā, "ja ir konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā celta prasība, visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, atsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai minētajai tiesai". Šīs konvencijas 30. panta 1. punktā būtībā ir noteikts, ka brīdis, kad tiesā tiek celta prasība, sakrīt ar "laik[u], kad dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments ir iesniegts tiesā, ar nosacījumu, ka prasītājs pēc tam ir veicis pasākumus, kas viņam bija jāveic, lai nodrošinātu paziņošanu atbildētājam".

[15] Šajā ziņā jāuzsver, ka sprieduma *Schlömp* 41. un 42. punktā Tiesa ir precizējusi, kā izriet no Regulas Nr. 4/2009 68. panta 1. punkta, ka ar šo regulu ir grozīta Regula Nr. 44/2001, aizstājot pēdējās minētās noteikumus, kuri piemērojami uzturēšanas saistību lietās. Tomēr, kad Lugāno II konvencijas 64. panta 1. punktā tiek izdarīta atsauce uz jebkuriem Regulas Nr. 44/2001 grozījumiem, šī atsauce ir jāsaprot tādējādi, ka tie ietver Regulu Nr. 4/2009, uz kuras interpretācija attiecas izskatāmā lieta.

[16] Sprieduma *Schlömp* 47.–58. punkts.

[17] Spriedums, 2017. gada 4. maijs (turpmāk tekstā – "spriedums *HanseYachts*"), C-29/16, EU:C:2017:343.

[18] Sprieduma *HanseYachts* 20. punkts.

[19] Konkrētāk, Tiesai ir bijis jāinterpretē Regulas Nr. 44/2001 30. pants par datumu, kurā jāuzskata, ka prasība ir celta tiesā, jo šis pants ir formulēts identiski Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punktam.

38. Pamatojoties uz Regulas Nr. 44/2001 30. panta kontekstu, tā mērķi [20], pirmās pierādījumu vākšanas procedūras neatkarību attiecībā pret otro procedūru "pēc būtības" un to, ka pastāv precīzs pārrāvums starp abām šīm procedūrām, Tiesa ir uzskatījusi, ka *lis pendens* gadījumā datums, kurā tikusi sākta procedūra, lai panāktu pierādījumu savākšanas pasākuma noteikšanu pirms tiesvedības uzsākšanas, nevar būt datums, kurā "uzskata, ka prasība ir celta" Regulas Nr. 44/2001 30. panta 1. punkta izpratnē tiesā, kurai tiek lūgts lemt "pēc būtības" par prasību, kas vēlāk tikusi celta šajā pašā dalībvalstī šā pasākuma rezultātā [21].

39. Citiem vārdiem sakot, pēc Tiesas domām, dokumentu, lai panāktu, ka tiesa nosaka pierādījumu savākšanas pasākumu pirms tiesvedības uzsākšanas, nevar kvalificēt kā dokumentu, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgu dokumentu, jo būtībā ar šādu dokumentu uzsāktā procedūra nav atkarīga no tiesvedības "pēc būtības".

40. Šajā ziņā no iepriekš minētās judikatūras var gūt šādas atziņas. Pirmkārt, dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments ir jāpaziņo vai jāizsniedz pretējai pusei, lai dotu tai iespēju izmantot savas tiesības uz aizstāvību [22]. Šāda prasība loģiski ietver to, ka ar šo dokumentu pretējā puse tiek informēta par tiesvedības uzsākšanu pret to un par būtiskiem strīda elementiem, tādējādi ļaujot saprast, vai tai ir jāgatavo sava aizstāvība [23]. Ņemot vērā, ka tiesvedības uzsākšanas rezultātā tiek pieņemts tiesas nolēmums, tiesību uz aizstāvību un, vispārīgāk, stadijas, kas balstīta uz sacīkstes principu, ievērošana ir īpaši svarīga. Proti, tas ir izskaidrojams, ņemot vērā tādus juridiskos instrumentus par starptautisko jurisdikciju, kas nodrošina, ka tiesvedības, kuru rezultātā tiek pieņemti tiesu nolēmumi, kuru atzīšana un izpilde ir jānodrošina visās valstīs, kas ir minēto instrumentu līgumslēdzējas puses, notiek, ievērojot sacīkstes principu. Šāda ievērošana pamato liberālo pieeju atzīšanas un izpildes jomā [24].

41. Otrkārt, dokumentam, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgam dokumentam ir jāizraisa izpildāma nolēmuma pieņemšana, un tātad principā tas attiecas uz tiesvedību "pēc būtības". Tam vismaz ir jāattiecas uz iepriekšēju un obligātu procedūru saskaņā ar valsts tiesībām vēl pirms šīs tiesvedības "pēc būtības" uzsākšanas [25] vai arī uz procedūru, kas ļauj izveidot funkcionālu vienību vai kas katrā ziņā nav neatkarīga no šīs tiesvedības "pēc būtības".

42. Šādos apstākļos jānorāda, ka neviens no šiem piemēriem, kuri izriet no judikatūras, tieši neattiecas uz jēdziena "dokuments, ar ko celta prasība" vai "līdzvērtīgs dokuments" interpretāciju Regulas Nr. 4/2009 izpratnē. Tātad jēdziens – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" –, par kuru iesniedzējtiesa jautā Tiesai, šīs regulas 9. panta a) punkta izpratnē jāinterpretē, attiecīgā gadījumā pārbaudot, vai var konstatēt analoģiju ar atziņām, kuras izriet no šo secinājumu 31.–39. punktā minētās judikatūras.

[20] Proti, mērķi novērst problēmas, ko izraisa valstu atšķirības attiecībā uz dienu, kad prasību uzskata par celtu, jo minētā diena būtu jānosaka autonomi, un tādējādi mazināt tiesisko nenoteiktību, ko izraisījusi liela tiesisko regulējumu daudzveidība, kura pastāvēja dalībvalstīs, lai noteiktu prasības tiesā celšanas datumu. Pēc Tiesas domām, šā panta mērķis ir ļaut vienkārši un vienveidīgi noteikt datumu, kurā prasība ir celta tiesā (skat. sprieduma *HanseYachts* 30. un 35. punktu).

[21] Sprieduma *HanseYachts* rezolutīvā daļa.

[22] Savukārt tas, ka pretējā puse to nav izdarījusi, nevar ietekmēt šā dokumenta kvalifikāciju, jo šo procesuālo tiesību izmantošana ir atkarīga no tās pašas gribas.

[23] Ņemot vērā gadījumu, uz kuru ir norādīts spriedumā *Hengst Import*, jāmin piemērs par "decreto ingiuntivo", par kuru tika nolemts, ka pats par sevi tas ir vienkārša veidlapa un bez prasības pieteikuma tas nav saprotams. Savukārt prasības pieteikuma paziņošana bez "decreto ingiuntivo" neļāva pretējai pusei saprast, vai tiesa šo prasības pieteikumu bija pieņēmusi vai noraidījusi. Tāpēc par dokumentu, ar ko celta prasība, tika uzskatīts abu šo dokumentu kopums (šā sprieduma 20. punkts).

[24] Šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 1980. gada 21. maijs, *Denilauler* (125/79, EU:C:1980:130, 13. punkts).

[25] Kā tas bija samierināšanas procedūras gadījumā, uz kuru attiecas sacīkstes princips un kura principā ir obligāta Šveices tiesībās, un tās neievērošana izraisa iespējamas vēlākas prasības tiesā nepieņemamību (skat. iepriekš minēto spriedumu *Schlömp*, 53. punkts).

B. Par jēdziena – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – interpretāciju Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punkta izpratnē

1. Jēdziena – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – interpretācijas kritēriju precizēšana, ņemot vērā esošo judikatūru

43. Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību normas saistībā ar noteikumiem par jurisdikciju ir jāinterpretē autonomi, atsaucoties, pirmkārt, uz attiecīgās regulas mērķiem un sistēmu, kā arī, otrkārt, vispārējiem principiem, kas izriet no visu valstu tiesību sistēmām [26].

44. Regulas Nr. 4/2009 II nodaļā "Jurisdikcija" ir ietverts 9. pants, kurā paredzēti noteikumi, kas ļauj noteikt brīdi, kurā tiek uzskatīts, ka prasība ir celta tiesā. Šis brīdis ir izšķirošs, lai noteiktu tiesas jurisdikciju izskatīt pārrobežu strīdu. Proti, *lis pendens* situācijā, proti, ja prasības ar vienu un to pašu pamatu un priekšmetu un starp tām pašām pusēm ir celtas dažādu dalībvalstu tiesās, tad visas tiesas, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, pēc savas iniciatīvas aptur tiesvedību, līdz tiek konstatēta tās tiesas jurisdikcija, kurā pirmajā ir celta prasība [27]. Saskaņā 9. panta a) punktu būtībā tieši datumā, kurā dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments ir iesniegts tiesā, ir jāuzskata, ka prasība ir celta tiesā.

45. Tomēr Regulā Nr. 4/2009 nav definēts jēdziens – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" (nedz arī pats dokuments, ar ko celta prasība) –, par kuru iesniedzējtiesa jautā Tiesai izskatāmajā lietā. No šīs regulas 9. panta a) punkta formulējuma izriet, ka ar šo līdzvērtīgo dokumentu tiek celta prasība. Tādējādi jēdziens "dokuments, ar ko celta prasība" – tāpat kā jēdziens "līdzvērtīgs dokuments" – norāda uz vispārīgu ideju, ka runa ir par dokumentu, ar kuru tiek uzsākta tiesvedība [28].

46. Runājot par šo procedūru, termins "tiesvedība" jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz tiesvedībām "pēc būtības", kuru mērķis ir noteikt strīdā iesaistīto pušu tiesības un pienākumus, pieņemot tiesas nolēmumu, ar ko tiek izbeigta tiesvedība un kas var tikt atzīts un izpildīts. Tādējādi jēdziens – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas uz lietas pēc būtības ierosināšanu tiesā [29], šajā gadījumā – uzturēšanas saistību jomā.

47. Uzskatu, ka jēdziens – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – nenovēršami attiecas uz līdzvērtīgām *sekām*, kādas rada lietas ierosināšana tiesā, proti, tādas tiesvedības sākšana, kuras mērķis ir iegūt izpildāmu spriedumu, ar ko tiek apmierināti prasītāja prasījumi [30]. Tomēr, ņemot vērā, ka tiesvedības rezultātā tiek pieņemts tiesas nolēmums, dokumentam, ar ko tā uzsākta, ir jābūt daļai no procedūras, kas balstīta uz sacīkstes principu, t.i., tam ir jādod iespēja pretējai pusei sagatavot savu aizstāvību, pirms attiecībā uz to tiek pieņemts izpildāms spriedums.

[26] Spriedums, 2014. gada 18. decembris, *Sanders* un *Huber* (C-400/13 un C-408/13, EU:C:2014:2461, 24. punkts).

[27] Regulas Nr. 4/2009 12. panta 1. punkts.

[28] Gaudemet-Talon, H., "Les conditions de régularité de la décision étrangère", no: *Compétence et exécution des jugements en Europe*, 7. izd., LGDJ, Parīze-Ladefānsa, 2024. Turklāt uzsvēršu, ka tieši Briseles konvencija bija pirmā, kurā bija ietverts jēdziens "līdzvērtīgs dokuments", it īpaši kopš Dānijas, Īrijas, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanās tai 1978. gadā, lai ņemtu vērā *Common Law* valstu procesuālās īpatnības. Saskaņā ar šo loģiku jēdziens "līdzvērtīgs dokuments" nevar būt tālu no jēdziena "dokuments, ar ko celta prasība", bet drīzāk tas atbilst līdzīgai nozīmei.

[29] Šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. Law, St., "Article 32", no: Requejo Isidoro, M. (red.), *Brussels I bis: a commentary on Regulation (EU) nº 1215/2012*, Edward Elgar Publishing, Čeltnema, 2022, 500.–505. lpp.

[30] Ir pats par sevi saprotams, ka tad, ja personas, kura ceļ prasību, mērķis patiešām ir tāds, tiesvedība var tikt izbeigta arī ar tās prasījumu noraidīšanu.

48. Šādu interpretāciju apstiprina Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punkta formulējums, saskaņā ar kuru uzskata, ka prasība ir celta tiesā datumā, kad iesniegts dokuments, kas ir līdzvērtīgs dokumentam, ar kuru celta prasība, kam seko tā izsniegšana atbildētājam.

49. Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punkta konteksts, kas uzsver nozīmi, kāda piešķirta sacīkstes principa ievērošanai, ļauj apstiprināt šo interpretāciju un turklāt nodrošināt jēdziena – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – vienveidīgu interpretāciju pašā regulā. Proti, minētās regulas 19. panta 1. punkta a) apakšpunktā [31], kas attiecas uz atbildētāja, kurš nebija ieradies izcelsmes dalībvalsts tiesā, "tiesībām prasīt pārskatīšanu" attiecībā uz nolēmumu šajā dalībvalsts tiesā, ir uzsvērta situācija, kad dokuments, ar ko celta prasība, vai tam līdzvērtīgs dokuments nav izsniegts laikus, lai pretējā puse varētu nodrošināt sev aizstāvību. Šādā situācijā atbildētājam būtu tiesības prasīt pārskatīšanu tieši tāpēc, ka, pieņemot tiesas nolēmumu attiecībā uz viņu, nav ievērotas viņa tiesības uz aizstāvību. Tas pats attiecas uz šīs regulas 24. pantu [32] "Atzīšanas atteikuma pamats", kura 1. punkta b) apakšpunktā noteikts, ka nolēmumu neatzīst, ja atbildētājam, kas nebija ieradies tiesā, dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzvērtīgs dokuments nav izsniegts laikus, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību.

50. Turklāt Regulas Nr. 4/2009 mērķus, kuri ir – cik vien iespējams atvieglot starptautisku uzturlīdzekļu prasījumu piedziņu [33], aizsargāt uzturlīdzekļu kreditoru intereses un veicināt pareizu tiesvedību [34] –, nevar sasniegt, visādos veidos vājinot tiesības uz aizstāvību [35]. Šā iemesla dēļ secinājums, ka, interpretējot jēdzienu – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – šīs regulas 9. panta a) punkta izpratnē, būtībā ir jānoskaidro, vai pastāv sekas, kas ir līdzvērtīgas tām, kuras rada tiesvedības uzsākšana, lai iegūtu izpildāmu spriedumu, ar ko tiek apmierināti prasītāja prasījumi, man šķiet atbilstošs minētās regulas mērķiem. Turklāt šāda secinājuma priekšrocība ir tāda, ka tas pastiprina jēdziena – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments" – interpretācijas kritēriju paredzamību, jo šie kritēriji sakrīt ar kritērijiem, kuri attiecas uz dokumentu, kas iesniegts, lai panāktu rezultātu, kāds tiek gaidīts tiesvedībā "pēc būtības".

51. Turklāt tieši šādā nozīmē uz izskatāmo lietu var attiecināt atziņas, kuras gūstamas no šo secinājumu 31.–39. punktā minētās judikatūras.

52. Šajā ziņā uzsvēršu, ka Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka tās judikatūra par tiesību normām saistībā ar jurisdikciju uzturēšanas saistību lietās, kuras ietvertas Briseles konvencijā, kā arī Regulā Nr. 44/2001, kas uzskatāma par Briseles konvencijas pagarinājumu, joprojām ir atbilstoša Regulas Nr. 4/2009 attiecīgo tiesību normu analizēšanas nolūkā [36]. Tādējādi judikatūras atziņas, kas apkopotas šo secinājumu 40. punktā, manuprāt, var tikt attiecinātas tieši, neraugoties uz konteksta un juridisko instrumentu, uz kuriem attiecas šī judikatūra, atšķirībām.

[31] Šis pants ir atrodams IV nodaļas "Nolēmumu atzīšana, izpildāmība un izpilde" 1. iedaļā "Nolēmumi, kas pieņemti dalībvalstī, kurai ir saistošs Hāgas 2007. gada Protokols".

[32] Šis pants ir iekļauts IV nodaļas 2. iedaļā "Nolēmumi, kas pieņemti dalībvalstīs, kurām nav saistošs Hāgas 2007. gada Protokols".

[33] Regulas Nr. 4/2009 31., 33. un 45. apsvērums un spriedums, 2017. gada 9. februāris, S. (C-283/16, EU:C:2017:104, 33. punkts).

[34] Regulas Nr. 4/2009 15. apsvērums.

[35] Šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 14. decembris, *ASML* (C-283/05, EU:C:2006:787, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

[36] Spriedums, 2014. gada 18. decembris, *Sanders* un *Huber* (C-400/13 un C-408/13, EU:C:2014:2461, 23. punkts).

53. Turklāt Lugāno II konvencijas un citu juridisko instrumentu, it īpaši Regulas Nr. 44/2001, – un ar to saprot, ka ir iekļauta arī Regula Nr. 4/2009[37] –, kuros ir ietverti līdzvērtīgi noteikumi, saskanīgas interpretācijas svarīgums vairākkārt ir apstiprināts judikatūrā[38]. Tomēr tas, ka terminoloģija, kas lietota šajos juridiskajos instrumentos, kuri interpretēti šo secinājumu 35.–39. punktā minētajā judikatūrā, ir identiska vai (gandrīz) identiska, liek tuvināt interpretāciju, kuru Tiesa sniegusi attiecībā uz minētajiem instrumentiem, un to Regulas Nr. 4/2009 interpretāciju, kuru Tiesai būs jāveic izskatāmajā lietā. Turklāt šo tiesību normu saskanīga interpretācija ir pamatota, ņemot vērā šo instrumentu mērķus, kuri vispārīgi ir vērsti uz to, lai nodrošinātu nolēmumu brīvu apriti civillietās un komerclietās[39].

54. Turklāt jāteic, kā izriet no sagatavošanas darbiem, ka Regulas Nr. 4/2009 9. pantā ir identiski pārņemts agrākā Regulas Nr. 44/2001 30. panta formulējums. Šis apstāklis, manuprāt, atspoguļo likumdevēja vēlmi saskaņot šā panta interpretāciju ar juridisko instrumentu, kuri reglamentē jurisdikciju un kuri bija spēkā pirms Regulas Nr. 4/2009, interpretāciju[40].

55. Tomēr jāuzsver, ka kritēriji, kuri izstrādāti, lai interpretētu jēdzienu "dokuments, ar ko celta prasība" vai "līdzvērtīgs dokuments", un kuri ir izklāstīti šo secinājumu 31.–39. punktā, attiecas uz interpretāciju, kas veikta katrā atsevišķā gadījumā. Šāda pieeja, protams, ir pamatota, ņemot vērā to valstu sistēmu specifiku, kurām attiecīgie dokumenti minētajās lietās bija raksturīgi. Tomēr, to izmantojot, ir izstrādāti kritēriji, kuriem, manuprāt, piemīt zināms abstrakcijas līmenis, it īpaši attiecībā uz funkcionālo vienotību starp divām procedūrām vai vienas no tām neatkarību no otras. Tādējādi, lai šos kritērijus attiecinātu uz izskatāmo lietu, Tiesai neizbēgami būs jāapsver iespēja precizēt to tvērumu. Uzskatu, ka šāda precizēšana ir vēlama, jo tā attiecas uz jaunākās judikatūras attiecināšanu.

56. Šajā ziņā es sliektos atbalstīt pieeju, kura balstīta uz tās procedūras raksturu, kas uzsākta ar izvērtējamo dokumentu, un kura ļautu noteikt, vai starp abām procedūrām pastāv funkcionāla vienotība vai autonomija. Konkrētāk, man šķiet izšķiroši noteikt, vai procedūra, uz ko attiecas dokuments, kura kvalifikāciju tiek mēģināts noskaidrot, ietilpst tiesvedībā "pēc būtības" un tātad tam ir identiskas vai līdzvērtīgas sekas tām, kādas rada tiesvedības uzsākšana, lai iegūtu izpildāmu spriedumu, ar ko tiek apmierināti prasītāja prasījumi.

57. Tādējādi kritēriji, kuri citstarp ir saistīti ar i) tāda dokumenta paziņošanu vai izsniegšanu pretējai pusei, kas ietver strīda būtiskos elementus, lai šo pusi informētu par tiesvedības uzsākšanu pret to, ii) atstājot tai arī izvēles iespēju gatavot savu aizstāvību, ciktāl tiesvedības mērķis ir tās noslēgumā pieņemt nolēmumu, ar ko tiek apmierināti prasītāja prasījumi, un tas notiek iii) pirms izpildāma sprieduma, ar kuru tiek vai netiek apmierināti prasītāja prasījumi, pieņemšanas, kā arī ar iv) šai pretējai pusei piešķirto iespēju apstrīdēt šo spriedumu, manuprāt,

[37] Šajā ziņā skat. šo secinājumu 6. un 15. zemsvītras piezīmi.

[38] Skat., piemēram, spriedumus, 2019. gada 2. maijs, *Pillar Securitisation* (C-694/17, EU:C:2019:345, 27. punkts), un 2021. gada 30. septembris, *Commerzbank* (C-296/20, EU:C:2021:784, 33. punkts). Vispārīgāk runājot, Tiesas sniegtā interpretācija saistībā ar vienu no šo juridisko instrumentu normām ir attiecināma arī uz citām normām, ja šīs normas var kvalificēt kā "līdzvērtīgas" (spriedums, 2024. gada 6. jūnijs, *Geterfer*, C-381/23, EU:C:2024:467, 24. punkts).

[39] Skat. Briseles konvencijas preambulu, Lugāno II konvencijas preambulu un Regulas Nr. 44/2001 6. apsvērumu. Šajā ziņā norādīšu, ka, lai sasniegtu Regulas Nr. 4/2009 galvenos mērķus, kuri atgādināti šo secinājumu 50. punktā, tā tādējādi nenovēršami ir vērsta uz to, lai nodrošinātu nolēmumu brīvu apriti civillietās, un tātad šis mērķis atbilst citiem juridiskajiem instrumentiem, kuri interpretēti šo secinājumu 31.–39. punktā minētajā judikatūrā.

[40] Skat. Komisijas tiesību akta priekšlikuma publikāciju COM(2005)0649. Šajā ziņā uzsvēršu, ka Regulas Nr. 4/2009 pieņemšanas procesā Eiropas Parlamenta Juridiskā komiteja ierosināja svītrot 9. pantu, pamatojoties uz to, ka tajā gandrīz vārds vārdā bija pārņemts agrākais Regulas Nr. 44/2001 30. pants un līdz ar to tas nebija lietderīgs. Šis ierosinājums, kas pārņemts Eiropas Parlamenta 2007. gada 13. decembra normatīvajā rezolūcijā, šīs regulas galīgajā redakcijā tomēr netika izmantots. Tādējādi starp abiem juridiskajiem instrumentiem konstatējama ļoti cieša korelācija, kas pamato to, ka no pirmā tiesību akta interpretācijas gūstamās atziņas principā ir attiecināmas arī uz otrā tiesību akta interpretāciju.

skaidri norāda uz sekām, ko radītu tiesvedība "pēc būtības". Šiem kritērijiem varētu pievienot arī citus kritērijus, kas attiecīgā gadījumā ļautu ņemt vērā īpašas situācijas, piemēram, procedūras fakultatīvo vai obligāto raksturu, neatkarīgi no tās pirmstiesas vai tiesas rakstura.

58. To paturot prātā, uzsvēršu, ka ar iepriekš izklāstīto argumentāciju mans nodoms nav pilnībā norobežot visus kritērijus, kuri ir atbilstoši attiecībā uz dokumenta, kurš ir līdzvērtīgs dokumentam, ar ko celta prasība, kvalificēšanu, vai vienīgos kritērijus, kuri tādi būtu. Mans mērķis ir tikai sniegt neizsmeļošus konkrētu kritēriju piemērus, kuri, ņemot vērā esošo judikatūru, ļautu ieviest skaidrību to seku noteikšanā, kādas būtu jārada procedūrai, kas uzsākta, iesniedzot dokumentu, kurš varētu ietilpt jēdzienā – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments". Šajā ziņā arī uzsvēršu, ka būtiska nozīme ir attiecīgās procedūras un paša dokumenta rakstura, kā arī seku, ko tie var radīt, vērtējumam.

59. Ņemot vērā tieši šos apsvērumus, jānosaka, vai pieteikums par juridisko palīdzību ietilpst jēdzienā – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments".

2. Jēdziena "līdzvērtīgs dokuments" interpretācijas kritēriju piemērošanas pieteikumam par juridisko palīdzību sekas

60. No *ZPO*, lasot to kopsakarā ar *FamFG*, izriet, ka Vācijas tiesībās juridisko palīdzību var piešķirt lietas dalībniekam, kas, ņemot vērā tā personisko un finanšu stāvokli, nevar samaksāt tiesvedības izdevumus, ja paredzētā prasība vai aizstāvība tiesā var būt pietiekami sekmīga un tā nav kaitnieciska[41]. Pieteikumā ir jāizklāsta strīda elementi un jānorāda pierādīšanas līdzekļi[42]. Pretējai pusei ir jābūt iespējai paust nostāju par to, vai ir izpildīti šādas palīdzības piešķiršanas nosacījumi[43]. Tomēr šāda iespēja, kas piešķirta pretējai pusei, uzzināt par pieteikuma par juridisko palīdzību iesniegšanu, kurā tādējādi izklāstīti strīda elementi, tieši ir Vācijas tiesību īpatnība, kas rada šaubas par šī pieteikuma kvalifikāciju, ņemot vērā Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punktu.

61. Iesākumā norādīšu, ka, šķiet, nav strīda par to, ka Vācijas tiesībās nav paredzēts, ka ar pieteikumu par juridisko palīdzību pašu par sevi var uzsākt tiesvedību. Šo secinājumu 44.–58. punktā izklāstīto iemeslu dēļ jānosaka, kādas sekas var radīt pieteikums par juridisko palīdzību un ar to uzsāktā procedūra. Citiem vārdiem sakot, jānoskaidro, vai procedūrai, kas sākta ar šādu pieteikumu, var būt sekas, kas ir līdzvērtīgas tām, kuras rada tiesvedības "pēc būtības" uzsākšana, lai tādējādi uzskatītu, ka ar šo pieteikumu uzsāktā procedūra un tiesvedība "pēc būtības" ir funkcionāli vienotas vai arī ka šāda procedūra nav neatkarīga no tiesvedības "pēc būtības".

62. Šādos apstākļos, pirmām kārtām, ir jāpārbauda pieteikuma par juridisko palīdzību, uz kuru pamatojas Vācijas valdība un prasītājs pamatlietā, saturs, lai uzskatītu, ka šis pieteikums ietilpst jēdzienā – dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgs dokuments". Šajā ziņā ir skaidrs, ka minētajā pieteikumā jābūt ietvertam strīda elementu izklāstam un norādei par pierādīšanas līdzekļiem, kuri pievienoti projekta formā. Tādējādi, kā apgalvo minētā valdība, šai procedūrai būtībā piemīt zināma pietuvinātība tiesvedības "pēc būtības" uzsākšanai vai saikne ar to.

[41] *ZPO* 114. panta 1. punkts.

[42] *ZPO* 117. panta 1. punkts.

[43] *ZPO* 118. panta 1. punkts.

63. Tomēr šādu elementu norādīšanai projektā, kas pievienots pieteikumam par juridisko palīdzību, ir pavisam cits mērķis nekā to izklāstam dokumentā, ar ko tiek uzsākta tiesvedība "pēc būtības" šā jēdziena tiešā izpratnē, t.i., prasības pieteikumā. Proti, šai informācijai ir jāļauj tiesai, kurā iesniegts pieteikums par juridisko palīdzību, pārliecināties, ka ir ievēroti nosacījumi attiecībā uz pietiekamām izredzēm panākt labvēlīgu rezultātu un to, ka prasība, kas paredzēta pēc šīs palīdzības piešķiršanas, nav kaitnieciska. Turpretī paredzētās prasības "būtības" pamatotība netiek analizēta un netiek pieņemts neviens tiesas nolēmums "pēc būtības" par pušu tiesībām un pienākumiem.

64. Loģiski, ka šādu elementu izklāsts nekādi neuzliek uzturlīdzekļu kreditoram pienākumu pilnībā ievērot atbilstību saistībā ar šo informāciju, ja tas nolemj uzsākt tiesvedību "pēc būtības" pēc juridiskās palīdzības piešķiršanas. Tādējādi prasības uzturēšanas saistību jomā saturs šajā pēdējā minētajā tiesvedībā var atšķirties salīdzinājumā ar to, kas norādīts pieteikumā par juridisko palīdzību [44]. Turklāt, izskatot pieteikumu par juridisko palīdzību, galvenā uzmanība tiks pievērsta it īpaši juridiskās palīdzības pieteikuma iesniedzēja personiskā un finanšu stāvokļa analīzei, jo procedūras, kas saistīta ar šādas palīdzības piešķiršanu, mērķis ir garantēt vienlīdzību tiesiskās aizsardzības jomā un nodrošināt privātpersonām, kurām trūkst finanšu resursu, iespēju aizstāvēt savas tiesības tiesā.

65. Tomēr šādos apstākļos tās iespējas sekas, kura saskaņā ar Vācijas tiesībām ir pretējai pusei, paust savu nostāju par juridiskās palīdzības piešķiršanas nosacījumu ievērošanu, manuprāt, nevar pielīdzināt sekām, kuras radītu tiesību uz aizstāvību izmantošana tiesvedībā "pēc būtības" abu šo procedūru veidu atšķirīgo mērķu dēļ [45]. Tādējādi šaurā nozīmē un neraugoties uz Vācijas tiesību procesuālo īpatnību, juridiskās palīdzības procedūra vienpusēji attiecas tikai uz pieteikuma iesniedzēju. Tātad tā nerada nekādas sekas pretējai pusei.

66. Otrām kārtām, jāizvērtē pieteikuma par juridisko palīdzību pārsūtīšanas, proti, pretējās puses informēšanas par šā pieteikuma iesniegšanu, kam pievienots pieteikuma par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā projekts, kārtības sekas, un Vācijas valdība un prasītājs pamatlietā balstās uz šo kārtību, lai norādītu, ka uz prejudiciālo jautājumu ir sniedzama apstiprinoša atbilde. Šajā ziņā – kā tika noskaidrots tiesas sēdē – runa ir nevis par paziņošanu vai izsniegšanu vārda tiešā nozīmē, bet gan par vienkāršu pretējās puses informēšanu neformālā veidā.

67. Tomēr šāda pieteikuma par juridisko palīdzību pārsūtīšanas kārtība neļauj tam piešķirt sekas, kas būtu līdzvērtīgas tām, ko rada dokumenta, ar ko celta prasība, oficiāla paziņošana, to izsniedzot vai paziņojot. Gluži pretēji, ar to vēl vairāk tiek uzsvērts šo seku atšķirīgais raksturs, proti, tas, ka pieteikuma par juridisko palīdzību pārsūtīšanas mērķis ir dot iespēju pretējai pusei

[44] Tiesas sēdē Vācijas valdība uzsvēra, ka juridiskās palīdzības piešķiršanas gadījumā tiesvedība "pēc būtības" aprobežojoties ar to, kas ir norādīts juridiskās palīdzības pieteikumā. Šajā ziņā saprotu, ka, protams, juridisko palīdzību, kas piešķirta saistībā ar paredzēto prasību uzturēšanas saistību jomā, nevarētu izmantot prasībai, kas attiecas, piemēram, uz vides aizsardzību. Tomēr, vai šāds ierobežojums tiktu noteikts arī tad, ja būtu papildināti prasījumi, mainītos parādnieki vai citi dati, kas prasības pieteikumā atšķirtos no projekta, kurā izklāstīts pieteikums par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā un kurš pievienots pieteikumam par juridisko palīdzību, ja uzturlīdzekļu kreditors uzskatītu, ka šo izmaiņu dēļ viņam ir lielākas izredzes panākt labvēlīgu rezultātu, ceļot tiesā prasību "pēc būtības"? Šaubos, ka tas tā būtu. Tomēr, ja pieteikums par juridisko palīdzību, kuram pieteikums par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā, kas formāli tiks iesniegts šīs palīdzības piešķiršanas gadījumā, ir pievienots tikai kā projekts, tiktu kvalificēts kā dokuments, kurš ir līdzvērtīgs dokumentam, ar ko celta prasība, kā tad būtu jāaplūko šīs izmaiņas? Vai tās tiktu uzskatītas par tādām, ar kurām tiek grozīts šis dokuments? Apstiprinošas atbildes gadījumā – kā jārīkojas ar tām tiesvedībā "pēc būtības"? Tie ir tikai daži piemēri saistībā ar praktiskajām grūtībām, kādas radītu pieteikuma par juridisko palīdzību kvalificēšana par dokumentam, ar ko celta prasība, "līdzvērtīgu dokumentu".

[45] Vispārīgi runājot, nav izslēgts, ka var rasties jautājums, vai patiešām ir iespējams runāt par pretējo pusi šādā procedūrā, kas attiecas uz pieteikumu par juridisko palīdzību, ja attiecībā uz šo pusi nav izvirzīts neviens prasījums. Tomēr, pat ja procedūrā, kas attiecas uz juridiskās palīdzības piešķiršanu, ir paredzēts ņemt vērā šo pretējo pusi *in futurum*, šāds statuss, manuprāt, tai nepiešķir nekādas procesuālās tiesības, kas to varētu tuvināt patiesajam atbildētājam uz sacīkstes principu balstītas tiesvedības "pēc būtības" izpratnē.

paust savu nostāju par juridiskās palīdzības piešķiršanas nosacījumu ievērošanu, ņemot vērā šajā ziņā iesniegto pieteikumu. Savukārt dokumenta, ar ko celta prasība, izsniegšanas vai paziņošanas mērķis ir nodrošināt otras strīdā iesaistītās puses tiesību uz aizstāvību ievērošanu.

68. Tādējādi secinājums, ka Vācijas tiesībās paredzētās iespējas pretējai pusei paust savu nostāju par to, vai ir ievēroti nosacījumi, lai pieņemtu pieteikumu par juridisko palīdzību, sekas nevar pielīdzināt sekām, kādas rada dokuments, ar kuru tiek uzsākta tiesvedība "pēc būtības", ir vēl jo vairāk pārliecinošs, ņemot vērā pieteikuma par juridisko palīdzību pārsūtīšanas kārtību.

69. Trešām kārtām un visbeidzot, runājot par vēršanos tiesā ar pieteikumu par juridisko palīdzību, man šķiet, ka tiesa principā beidz izskatīt lietu, tiklīdz tā pieņem lēmumu, ar kuru šis pieteikums tiek apmierināts vai noraidīts. Proti, lai iegūtu tiesas nolēmumu par lietas "būtību", uzturlīdzekļu kreditoram ir jāceļ prasība tiesā, kas atšķiras no tās, kuras mērķis ir saņemt juridisko palīdzību. Ir taisnība, ka uzturlīdzekļu kreditors pamatlietā patiešām ir cēlis prasību pēc būtības. Tomēr norādīšu, ka tam, kurš saņem juridisko palīdzību, nav nekāda pienākuma celt šo prasību "pēc būtības" pēc juridiskās palīdzības saņemšanas [46]. Tiesvedības "pēc būtības" uzsākšana katrā ziņā ir atkarīga no viņa gribas, kas joprojām ir nejauša.

70. Šādos apstākļos ar to, ka pastāv saikne vai pietuvinātība starp procedūru, kuras mērķis ir saņemt juridisko palīdzību, un tiesvedību "pēc būtības", pašu par sevi nepietiek, lai uzskatītu, ka otrā minētā procedūra tikusi uzsākta, attiecīgajā valstī uzsākot juridiskās palīdzības pieprasīšanas procedūru. Patiesībā sekas, ko abas šīs procedūras rada, ir atšķirīgas gan no uzturlīdzekļu kreditora, gan no parādnieka viedokļa.

71. Pretēji tam, ko apgalvo Vācijas valdība, Regulā Nr. 4/2009 izvirzītais mērķis aizsargāt uzturlīdzekļu kreditoru, kā arī ar šo regulu tam piešķirtā iespēja izvēlēties tiesu, kurai ir jurisdikcija, un līdz ar to – piemērojamos tiesību aktus, nevar atspēkot secinājumu, ka pieteikums par juridisko palīdzību nav dokuments, kurš ir līdzvērtīgs dokumentam, ar ko celta prasība. Šādos apstākļos jāatzīst, ka šajā gadījumā Vācijas tiesībās patiešām pastāv problēma, kas uzturlīdzekļu kreditoru, kuram trūkst finanšu līdzekļu, nostāda potenciāli neizdevīgā situācijā salīdzinājumā ar pretējo pusi *in futurum*.

72. Kā būtībā paskaidro šī valdība, uzturlīdzekļu parādniekam piedāvātā iespēja paust nostāju par uzturlīdzekļu kreditora pieteikuma par juridisko palīdzību pamatotību var atņemt viņam iespēju izvēlēties tiesu, kurai ir jurisdikcija, un līdz ar to – piemērojamos tiesību aktus [47]. Šāda situācija varētu rasties, ja šis parādnieks, kuru vada nodoms apiet kreditora izvēli, celtu prasību par lietas "būtību", lai gūtu labumu no viņa rīcībā esošās informācijas, bet šis kreditors, kuram minētā pieteikuma iesniegšanas brīdī jāatklāj viņa nodoms vērsties pret šo parādnieku tiesā, finanšu līdzekļu trūkuma dēļ ir spiests sagaidīt juridiskās palīdzības piešķiršanu.

[46] Tā var, piemēram, nolemt panākt izlīgumu vai vienkārši atteikties no jebkādas prasības.

[47] Šajā ziņā norādīšu, ka Regulā Nr. 4/2009 ir paredzēti alternatīvi jurisdikcijas kritēriji, kā par to liecina saikļa "vai" lietojums pēc tam, kad katrs no tiem ir izklāstīts minētās regulas 3. pantā (spriedums, 2020. gada 17. septembris, *Landkreis Harburg* (Valsts iestādes veikta uzturlīdzekļu kreditora prasījumu pārņemšana) (C-540/19, EU:C:2020:732, 29. punkts)), bez jebkādas hierarhijas (spriedums, 2019. gada 5. septembris, R (Jurisdikcija, vecāku atbildība un uzturēšanas saistības) (C-468/18, EU:C:2019:666, 45. punkts)). Tādējādi tie dod iespēju uzturlīdzekļu kreditoram, ja viņš rīkojas kā prasītājs, celt prasību par uzturlīdzekļiem, pamatojoties uz dažādiem jurisdikcijas pamatiem, kuri it īpaši uzskaitīti šīs regulas 3. panta a) un b) punktā, proti, vai nu atbildētāja pastāvīgās dzīvesvietas tiesā, vai savas pastāvīgās dzīvesvietas tiesā. Turklāt šīs izvēles nozīmīgums ar mērķi aizsargāt uzturlīdzekļu kreditoru ir atspoguļots Hāgas 2007. gada protokolā, ar kuru, pēc Tiesas domām, Regula Nr. 4/2009 ir cieši saistīta (spriedums, 2018. gada 7. jūnijs, KP, C-83/17, EU:C:2018:408, 49. punkts). Tādējādi Tiesa ir atzinusi, ka šis protokols ļauj uzturlīdzekļu kreditoram faktiski noteikt tiesību aktus, kas ir piemērojami viņa prasībai, paredzot, ka prioritāri ir piemērojami tiesas valsts tiesību akti (*lex fori)*, nevis viņa pastāvīgās dzīvesvietas valsts tiesību akti, ja tas savu prasību iesniedz parādnieka pastāvīgās dzīvesvietas kompetentajā iestādē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. septembris, *Mölk*, C-214/17, EU:C:2018:744, 31. un 32. punkts).

73. Tomēr šķiet, ka šī problēma izriet no Vācijas tiesību aktiem, kuros ir paredzēta procesuāla īpatnība, kas saistīta ar pretējai pusei piedāvāto iespēju paust savu viedokli principā vienpusējā procedūrā, kurai ir jāattiecas tikai uz juridiskās palīdzības pieteikuma iesniedzēju kā vienīgo lēmuma par šādas palīdzības piešķiršanu vai nepiešķiršanu adresātu [48].

74. Šajā ziņā man šķiet, ka ir jāatrod zināms līdzsvars saistībā ar uzturlīdzekļu kreditora un uzturlīdzekļu parādnieka attiecīgo interešu aizsardzību, it īpaši ņemot vērā ar juridiskās palīdzības saņemšanu saistītās procedūras specifiku. Proti, atbildot uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu, neizbēgami jālīdzsvaro abu strīdā iesaistīto pušu intereses. Protams, nav izslēgts, ka parādnieks izvēlas procesuālo stratēģiju, kuras mērķis ir apiet uzturlīdzekļu kreditora izvēli attiecībā uz piemērojamiem tiesību aktiem pēc tam, kad tas ir uzzinājis par šā kreditora nodomu pret viņu vērsties tiesā. Tomēr, pieņemot, ka ar Regulu Nr. 4/2009 šāda darbība ir aizliegta, nekas lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu neļauj noprast, ka parādnieka prasība ir bijusi pamatota ar krāpniecisku nodomu.

75. Turklāt šķiet, ka Vācijas tiesībās pastāv mehānisms, kas aizsargā uzturlīdzekļu kreditoru, kurš tiek uzskatīts par vājāko pusi, pret risku, ka pretējā puse veiks procedūras instrumentalizāciju stratēģiskos nolūkos. Proti, no *FamFG* 77. panta 1. punkta izriet, ka tiesai ir iespēja nepiešķirt pretējai pusei iespēju paust nostāju par juridiskās palīdzības piešķiršanas nosacījumu ievērošanu, ja tas īpašu iemeslu dēļ šķiet nepiemēroti. Manuprāt, šāda aizsardzība ļauj pilnībā īstenot Regulas Nr. 4/2009 mērķus [49].

76. Katrā ziņā pretējas nostājas pieņemšana radītu būtiskas praktiskas sekas, proti, Savienības tiesību sadrumstalotību par labu katrai valsts tiesību sistēmai raksturīgajām procesuālajām normām, bet to, manuprāt, nepamato ne Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punkta formulējums, ne konteksts, ne šīs regulas mērķi, kuri it īpaši ir vērsti uz to, lai nodrošinātu tiesisko drošību šajā jomā. Turklāt tieši šā iemesla dēļ Tiesa jau sen uzsver, cik svarīga ir tiesību normu, kurās izklāstīti noteikumi par jurisdikciju, autonoma interpretācija.

77. Tādēļ, manuprāt, pieteikums par juridisko palīdzību nav "līdzvērtīgs dokuments" Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punkta izpratnē. Šo secinājumu nevar atspēkot Vācijas valdības arguments, ka šis pieteikums ir pielīdzināms prasības celšanai tiesā tā noilgumu apturošās iedarbības dēļ. Proti, noilguma apturēšana, kas izriet no pieteikuma par juridisko palīdzību iesniegšanas, ir vērsta tikai uz to, lai nodrošinātu, ka personu, kurām trūkst finanšu līdzekļu, tiesības celt prasību tiesā tiek aizsargātas tik ilgi, cik nepieciešams, lai veiktu pasākumus, kuri ļauj iegūt šos līdzekļus. Citiem vārdiem sakot, man šķiet, ka šādā situācijā šī apturošā iedarbība ir obligāta, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret personām attiecībā uz to iespēju aizstāvēt savas tiesības tiesā.

[48] Ņemot vērā tiesas sēdē notikušo informācijas apmaiņu, šķiet, nevarētu izslēgt, ka šāda īpatnība ir raksturīga tikai Vācijas tiesībām. Tomēr, cik man zināms, runājot par visām dalībvalstu tiesību sistēmām, šis ir rets izņēmuma gadījums. Taču, manuprāt, tas neietekmē faktu, ka dalībvalstīm saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem ir jānodrošina to mērķu efektivitāte, kuri tiek īstenoti ar Savienības regulām.

[49] Tādējādi tiktu nodrošināta arī Regulas Nr. 4/2009 īstenošana atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. panta 2. punktam, saskaņā ar kuru visās darbībās, kas attiecas uz bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts iestādes vai privātas iestādes, pirmām kārtām ir jāņem vērā bērna intereses (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, A, C-184/14, EU:C:2015:479, 46. punkts).

78. Papildus tam uzsvēršu – ir taisnība, ka saskaņā ar Vācijas tiesībām, ja tiek iesniegts pieteikums par juridisko palīdzību, tiesa var uzaicināt puses uz tiesas sēdi, ja ir iespējams panākt vienošanos. Tomēr, ja vien šāda procedūra nav obligāta [50], un tas, šķiet, Vācijas tiesībās nav paredzēts, nevar ļaut procedūras, kas saistīta ar juridiskās palīdzības piešķiršanu, sekas pielīdzināt tiesvedības "pēc būtības" sekām, ņemot vērā, ka šīs procedūras piemērošana ietilpst tiesas rīcības brīvības jomā.

79. Tomēr jāprecizē, ka valsts tiesai ir jāvērtē, vai valsts tiesības ir šādi interpretējamas, jo atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Tiesai nav kompetences interpretēt dalībvalsts tiesības [51].

80. Visbeidzot, tā kā iesniedzējtiesa jautā Tiesai par šāda pieteikuma par juridisko palīdzību kvalifikācijas ietekmi uz apsvērumiem, kas saistīti ar vēršanos tajā un tās jurisdikcijas noteikšanu, jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai tikai valsts tiesai, kura izskata pamatlietu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība [52]. Tādējādi, neskarot iesniedzējtiesas starptautiskās jurisdikcijas problemātiku, iesaku uz prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi.

81. Uzskatu, ka uz prejudiciālo jautājumu, kuru izskatāmajā lietā iesniedzējtiesa ir uzdevusi Tiesai, ir jāatbild noliedzoši tādā ziņā, ka pieteikums par juridisko palīdzību, kuram pieteikums par uzturlīdzekļu lietā, kas formāli tiks iesniegts šādas palīdzības piešķiršanas gadījumā, ir pievienots tikai kā projekts, nav "līdzvērtīgs dokuments" Regulas Nr. 4/2009 9. panta a) punkta izpratnē.

IV. Secinājumi

82. Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Amtsgericht Schleswig* (Šlēsvigas pirmās instances tiesa, Vācija) uzdoto jautājumu atbildēt šādi:

Pieteikums par juridisko palīdzību, kuram pieteikums par grozījumiem uzturlīdzekļu lietā, kas formāli tiks iesniegts šādas palīdzības piešķiršanas gadījumā, ir pievienots tikai kā projekts, nav "līdzvērtīgs dokuments" Padomes Regulas (EK) Nr. 4/2009 (2008. gada 18. decembris) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un sadarbību uzturēšanas saistību lietās 9. panta a) punkta izpratnē.

[50] Pēc analoģijas skat. obligāto samierināšanas procedūru iepriekš minētajā spriedumā *Schlömp*.

[51] Iepriekš minētā sprieduma *HanseYachts* 34. punkts.

[52] Iepriekš minētā sprieduma *HanseYachts* 24. punkts.